

Sajtgazdaság

Jobb, mint a dán

A tájékozott sajt kedvelő nyenyek a kisteleki tejüzem nevével hallva, rögtön a krémfehérsajtra gondolnak. Ez nemcsak szűkebb pátriánkban van így, hanem még az országhatárokon túl is — szerencsére —, egyre több helyen.

Rövid sétára indulunk az üzemben. A tartálykocsikban beérkező tej zárt csőrendszerbe kerül. Anélkül, hogy a levegővel egyetlen pillanatra is érintkezne, ultraszűrőkön áramlik át, és jut el végül a baktériumokkal való beoltásig. Innen kezdődik a laikus szemlélő számára a sajtgyártás látványos szakasza. A még híg anyag pléh tepsikbe folyik, és ott száz-húsz—százötven perc alatt megszilárdul. Az „érett” sajtot ügyes szerszámokkal körülbelül kilós kockákra vagdossák. Ezután kerül sor a csomagolásra és mérésre. A dobozokba fűrge kezek kis fémlapátokkal segítik a kockákat. Majd a sós lét öntik a termékre, aztán kezdődhet a dobozok zárása és lapokra rakása. Mostanában a megszokott ábrás, angol és arab feliratos dobozok közé újfajta nyomásúak is keverednek. Az eddig nem látott csomagolóanyagokról dús, gyapjas bárnyok néznek vissza. Már juhtejből is készül a krémfehérsajt.

Dobozokba kerül a krémfehér sajt Kisteleken

A séta után egy kis beszélgetésre ülünk le Borda Béla igazgató szobájában. Az egyik sarokban az új termék által a Szegedi Ipari Vásáron „begyűjtött” különdíj. Az első kérdésünk az alapanyagra vonatkozik:

— Van-e elegendő juhtej sajtgyártáshoz?

— Szerződés alapján partnereink szállítják hozzánk az alapanyagot — mondja az igazgató. — Termékünk sikert aratott vevőink körében. A jelenlegi mennyiségnél többet is tudnánk adni. Szeretnénk a juhászoknak segítséget nyújtani mielőtt, hogy a fejés egyáltalán megtörténjen, és lehetőleg modern, higiénikus eszközökkel.

Megkérdezzük az új terméket. Finomak, érdekes ízűek az apró kockák. Az első falatok után nem csodálkozunk, hogy a vevők nem sokat gondolkoznak, amikor a megrendelés aláírásáról van szó.

— Hová exportálnak?

— A legfőbb piacunk továbbra is a Közel-Kelet. De eljutnak a mi dobozaink Svédországba, az Egyesült Államokba, Ausztriába, sőt, Dániába is.

— Ez utóbbi egy kicsit meglepő, hiszen a Balti-tenger-parti országoknak nagy sajtkészítési hagyományai vannak...
— Igen, de több külföldi szakember véleménye szerint a mi krémfehér sajtunk jobb, mint a dán.
— Megfizetik a jobb minőséget?
— Igen. Jó ára van termékeinknek.
— Az ízesítésben van-e eltérés kívánsága a különböző vevőknél?
— A Közel-Keleten sósabbra kéri a krémfehért, míg az északi országokba kerülő szállítmányoknál kisebb a só tartalmak.

— Mennyi sajtot szállítanak el az üzemből?
— Ebben az évben eddig ezernyolcszáz tonnát indítottunk utnak.
— Honnan szerzik be a csomagolóanyagokat?

— Ezt jelenleg Svédországból importáljuk. A hazai csomagolóanyagokkal nem tudnánk egy évig garantálni a minőség megőrzését. Az itthon készült edények rozsdásodnak.

— Az általunk kóstolt sajt izletesebb, finomabb az üzletekben kaphatóknál. Hogy miért? Nem nehéz kitalálni, egy perccel ezelőtt került ki a sós léből.

— Nem lehet a boltokban ilyen friss krémfehér sajtot vásárolni...
— Erre a kereskedelem-nincs még felkészülve. A léből kivett, pultra kerülő darabok gyorsan kiszáradnak. A tejipar kutatókat folytat ennek a gondnak a megoldása érdekében. Remélhetőleg, egy éven belül esztétikus csomagolásban, kisebb kiszerelésben megjelennek termékeink a hazai boltokban is.

— Úgy legyen!
B. I.

Évről évre több az igénylő

Harmincegyezer új telefon

Új központok vidéken

A posta az eddigi tapasztalatok szerint jól halad a távbeszélő-hálózat bővítésének idei munkálataival: az év végére a terveknek megfelelően összesen mintegy 31 600 új állomást kapcsolnak be a telefonhálózatba. Ebből 27 300 lakásállomás lesz, négyezeret a közúti-telekönnél helyeznek üzembe, a többi nyilvános telefon.

Több nagy munkával a közelmúltban készültek el a posta szakemberei. Néhány új központban rövid időn belül megkezdődik a próbaüzemelés. Szilvásváradon ebben a hónapban adták át a korszerű automata központot, amely az elavult, kiskapacitású kézi kezelésű berendezést váltotta fel. Gödöllőn ezen a héten helyezték üzembe a kétezer állomásos új konténerközpontot, ami egyben lehetővé teszi azt is, hogy a város bekapcsolódjék a belföldi távhívásban. Az új központ csak átmeneti, tovább már nem halogatható megoldásként létesítették: addig lesz szolgálatban, amíg fel nem épül — a hetedik ötéves terv idő-

szakában — Gödöllő korszerű postaépülete, ahová végleges berendezéseket telepítenek. A közeljövőben készülnek el a nyíregyházi telefonközpont bővítésével: körülbelül ötezer új állomás bekapcsolására nyílik lehetőség. Nyíregyházán ezzel nemcsak a telefonelőfizetők köre bővül, hanem számottevően javul a távbeszélő szolgáltatások minősége is. Tattán, Oroslányban, Dunakeresztúr, Kecskeméten, illetve ezeknek a városoknak a környékén szintén kedvezőbb lesz a telefonellátás: automatikus központokat állítanak üzembe, melyekbe a korábbinál jóval több távbeszélő állomást tudnak bekapcsolni.

A fővárosban az idén csak kisebb fejlesztésekre kerül sor. Néhány konténerközpontot adnak át, s növelik több régebbi berendezés teljesítményét. Elsősorban a lakótelepek telefonellátását igyekeznek javítani. Csepelen, Lőrincen, s a Vízafogó lakótelepen 1000—1000 állomásos konténerközpontokat

állítanak fel az év végéig. Rákoskeresztúron, Kispesfőn, valamint a Havanna és az Országbúró lakótelepeken több száz új állomással bővítik a hálózatot. Jövőre az ideinél többet, összesen mintegy 41 ezer új állomást létesítenek. Vidéken elsősorban Debrecenben, Sátoraljaújhelyen, továbbá a Balaton környékén fejeződnek be jelentősebb fejlesztések. Siófoktól Balatonszentgyörgyig például hétezerrel bővítik az állomások számát, az északi parton pedig új, korszerű központok váltják fel az elavult berendezéseket. Budapest nagy távbeszélő beruházása a Krisztina II. központ várhatóan szintén a jövő évtől enyhíti a fővárosi telefonellátás feszültségeit. Az idén és jövőre együttvéve csaknem 73 ezerrel nő a telefonelőfizetők száma, ám ez még mindig messze elmarad a növekvő igényektől. Jelenleg ugyanis több mint 400 ezer várakozó van, s ez a szám a posta erőfeszítései ellenére évről évre nő. (MTI)

Holnap, Ópusztaszeren

Árpád-ünnepség, munkás-paraszt találkozó

Hagyomány immár, hogy a Csongrád megyei dolgozók augusztus 20-án az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékparkban ünnepeleik. Jelen nap ez, alkotmányunk születésnapja, az új kenyér ünnepe, de Ópusztaszeren többről és másról is szó van. A földosztásról, államalapító királyunkról és Árpád vezérről is megemlékezünk.

A szervezők ebben az esztendőben is, szép és gazdag programról gondoskodtak. 9 órától a Magyar Néphadsereg hőmezővársárhelyi helyőrségi fúvószenekara ad tisztelettel Sebők Károly vezénylésével. Az ünnepi naggyűlés 10 órakor veszi kezdetét. Elnöki megnyitót Nagy István, a Hazafias Népfront megyei bizottságának elnöke mond. Az ünnepi szónok Kópeczi Béla művelődési miniszter lesz.

Délután két színpadon is lesznek műsorok. Az elsőt az őrülési Felső táncgyűttes és a csongrádi Alföldi táncgyűttes mutatkozik be délután 2 órától. Bemutatja tu-

dományát két hagyományörző együttes is, a tápéiak és a zánkányszékiek.

A másik színpadon délután 1 órakor sajtóforum kezdődik. Ez a két helyi napilap, a Délmagyarország és a Csongrád megyei Hírlap vállalkozása. Szerkesztőségeinknek az az elképzelés, hogy az ünnepségre érkező tízezrek között bizonyára lesznek többen, akik a szórakozás mellett szívesen megosztanák velünk közérdekű gondolataikat, észrevételeiket, kérdéseiket és a fórumon kapott válaszok kielégítik majd kíváncsiságukat.

Hogyan lehet kérdezni? A lapok erre az alkalomra kérdőívet nyomtattak, amelyeket az emlékpark több pontján a helyszínen lehet megkapni. Közérdekű kérdéseiket ezekre írhatják fel és a gyűjtőládákban helyezhetik el, déli 12 óráig. A kérdésekre nyilvános választ a sajtóforumon kapnak. Kik válaszolnak? Területfejlesztési kérdésekre dr. Bérczi Gyula, a megyei tanács terv-

osztályának vezetője; gazdaságpolitikai kérdésekre dr. Györfly László, a megyei pártbizottság osztályvezető-helyettese; művelődéspolitikai kérdésekre dr. Vég Gyula, a megyei pártbizottság osztályvezető-helyettese; a népfrontmozgalom és a közéleti demokrácia témakörében Ósz Károly, a Hazafias Népfront megyei bizottságának titkárhelyettese; a sajtóélettel összefüggő kérdésekre pedig a két napilap főszerkesztője.

A sajtóforum után aerobic-bemutató következik, majd a Huzavona együttes ad műsort.

A lovaspályán délelőtt 11 órától délután 6-ig tart a program. A fénypontja az a meghívásos verseny, amelyen külföldi lovasok is részt vesznek. A sportkedvelők kispályás labdarúgó-mérkőzéseket is megtekinthetnek. Ételről és italról a vendéglátó vállalatok és az áfészek — mint mindig — most is gondoskodnak. És ott lesznek a szeri ünnepen a portékáikat áruló vásárosok is.

Rókus 6-tól 9-ig

Jegyzetek, gyaloglás közben

A 11-es busz a tarjáni viztoronytól indul, és nem ér el messzire. Balassa István, a pilóta a Csongrádi sugáruiti megállóban szomorú arccal közli: nem tudok tovább menni. Szombat van, és hat óra. A legtöbb utas a nagyállomásra igyekszik, de látván a sofőr szomorúságát, zokszó nélkül száll le. Talán érdekli még az expresszvonatot...

— Mi a baj? — kérdezem. Nincs sebességem — mondja lakonikus egyszerűséggel a mozgásképtelenné vált jármű parancsnoka.

— A Marx térre igyekszem — mondom —, szójak-e a díszpécserek?
— Megköszönöm, ha megtenné.

Mire a Marx térre érek, már tudnak a hajnali busz sorsáról. A hírek gyorsan szállnak.

A piacon teljes nagyüzem. Vőnéki Mihály, az ÉDOSZ táncgyűttes hajdani ásza lángost eszik a csarnokban.

— Ilyen korán kiküldtek? Vőnéki mosolyog:
— Dehogy. Egy barátommal van találkozóm, de megéheztem.

A Tisza—Maros Szög Tsz húsboltjánál Munz Károlylyal, a TIT városi titkárával találkozom.

— Kérlek szépen — mondja — ide tényleg érdemes kijönni. Itt talán még a parizert is húsból csinálják.

A hosszú sor láttán igazat adok neki. S látom, tapasztalom másutt is: húsevő nemzet a magyar. Az ünnepekre készülődvén mindenki igyekszik beszerezni az általa elengedőnek tartott húsmennyiséget. Ha ezt egy diétásnővér látná, minden bizonnyal elmondana néhány dörgedelmet, melyben a következő szavak fordulhatnának elő. Koleszterin, magas vérnyomás, infarktus és a többi. A sorban, persze, áll egy diétásnővér is...

— Csapatod?
— Most nincs. Sok a dolgom a vasútigazgatóságon. Edzősködést nem tudok vállalni — mondja dr. Szamosvölgyi Zoltán, a hajdani kitudó futballista, a Marx téri totózóban.

— És most?
— Furcsa kérdéseid vannak. Mit csinálhat egy ember a totózóban?
— Totózik — mondom, s konstatació, hogy Szamos-

völgyi Zoli finoman oldalba vág a könyökével.

— Nézd! Nézem. Két hölgy vitatkozik az esélyeken. Van az asztalukon vagy öttucatnyi totószelvény.

— Ime, bizonyág — mondja Szamosvölgyi — teljes egyenjogúság van Magyarországon.

— És nyerni is szoktak szerinted?

— Szerintem nagyobb esélyük van, mint nekem. En ugyanis értek a focihoz.

Csatári László bicikákat árul. És kiselőadást tart. Megtudom tőle, hogy nemcsak halbicska van, de van kutyabicska, és cipőbicska, valamint juhászbicska is. A Csongrádról jött mester munkanapokon orvosi műszereket javít.

— Ez a hobbim — mondja —, itt tudom igazából megmutatni, mire vagyok képes. Mindent a saját kezemmel csinállok. Látja ezt a ténytavágót? Ezt is magam készírtültem.

Csatári egy régi, talán már el is felejtett mozaikot híve. Nevét adja a munkájához. Minden bicska és kés pengéjébe belevési a nevet... Nyilván azért, mert nincs szívenkeznivalója.

Krizsán Ferenc rendőr őrmesterrel az Anna-butik előtt találkozom, civilben van, s ő is hallja, amikor Matócsi Anna azt mondja: ha az első vevő nem vásárol semmit, jó napunk lesz.

— Kikkel van itt a legtöbb baja?
— A bizniszesekkel — neveti el magát. — Zsebből árulják a bővít, s ha találnak palimadarat, meg is veszi a rezet arany gyanánt, s az ócska órát alkalmi vételeként.

A kórház a Szegeden 1771-ben megalapított Pozsonyi Ignác 1800-ban tett alapítványából épült. Vedres István tervezte. A víz után restaurálták.

Szopka Mihály, a portás nemrég vette át a szolgálót. Kothencz Dezsővel, a vízvezeték-szerelővel beszélgetnek. Nem sokáig, mert csörög a telefon, s a karbantartót elszólítja a kötelesség.

— Itt soha nincs üzem-szünet — mondja a portás, s megkér, hogy említ-

sem meg, hogy Alsóvárosban, az Oltványi és a Pálfi utca környékén nem égnek a lámpák.

— A Dezső mondta az előbb — teszi hozzá magyarázatul. — Tudja, ő ott lakik.

Szopka 1970 óta dolgozik itt.

— Méhészkedem 1962 óta. A méhek gondozásához pedig idő kell. Itt csak minden harmadnap kell dolgozni. Igaz, hogy akkor 24 órát.

A „Nejlón” városképi jelentőségű kocsmája Szegednek. Nyitásra készülődnek. Borsi János 1981 óta vezeti az üzletet. Most éppen egy számlológépet búvól.

— A tegnapi blokkokat ellenőrzöm — magyarázza, a hajdani nehézsúlyú bokszoló, aki Orosházán aratta sikereit.

— Tudja, amikor az ember visszavonul az aktív sportolástól, fölszed néhány kilót. Nekem 50-et sikerült.

— Mit reggelizett ma?
— Borsi mosolyog:
— Ezt.

Egy kisüveg juice-ra mutat. Közben megérkeznek a felszolgálók, meg a szakácsok, s hozzákezdnek a munkához.

— Milyen forgalomra számítanak ma?
— Mint minden hét végén, most is telt ház lesz nálunk.

Rókusról visszafelé utazóban villamosra szállók. Strack Róbert, a hajdani kiváló középcsatár és gólkirály ül előttem.

— Mit szólna hozzá? — kérdi.

— Mihez?
— Az újabb focibalhéhoz.
— Mit lehet ehhez hozzászólni? Vegre, hogy neki-fogtak a rendcsináláshoz.

Robi nem nyugszik.
— És — mutat kifelé a villamosból — mit szólna ehhez a lassan épülő víztornyhoz?

— Idővel minden megépül — mondom. — Talán még ez is.

Beszélgetünk még, de ez már nem Rókuson történnik, mert a villamos beér a Belvárosba, s ez a történet Rókuson játszódott. Szombaton 6-tól 9-ig. Az ünnepek előtti napon.

P. F.